RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/23 WA

i n d e k l a c h t nr. 124.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in juni 1986 onder een 'Eén-Gezins-Polis' zijn boot en vanaf 1 januari 1989 ook kostbaarheden verzekerd. In mei 1989 is de boot van klager uitgebrand. De schade is vastgesteld op ƒ 65.000,-. De betrokken verzekeraar heeft bij brief van 3 augustus 1989 uitkering van de schade afgewezen wegens verzwijging als bedoeld in artikel 251 van het Wetboek van Koophandel, alsmede verval van rechten uit de verzekering wegens het niet vermelden van een risico verzwarende omstandigheid als bedoeld in artikel 6 van de toepasselijke algemene voorwaarden.

In december 1989 heeft klager bij de politie aangifte gedaan van diefstal uit zijn woning van juwelen en sieraden. De schade is vastgesteld op ƒ 21.140,-. Ook met betrekking tot de kostbaarhedenverzekering heeft de betrokken verzekeraar bij brief van 1 februari 1990 een beroep gedaan op verzwijging en alle tot de 'Eén-Gezins-Polis' behorende verzekeringen opgezegd per 15 februari 1990. Een van de advocaten van het advocatenkantoor waar klager zijn juridische zaken placht onder te brengen, heeft bij brief van 18 februari 1992 van de verzekeraar uitkering gevorderd van ƒ 65.000,- ter zake van de boot en van ƒ 20.735,- ter zake van de sieraden. Bij brief van 13 maart 1992 heeft de verzekeraar beide vorderingen afgewezen onder meer met een beroep op de vervaltermijn van één jaar, zoals vermeld in artikel 7 sub d van de algemene voorwaarden.

Klager is van mening dat het advocatenkantoor een beroepsfout heeft gemaakt door hem niet tijdig te attenderen op de vervaltermijn. Hij heeft dat kantoor aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden schade. Verzekeraar is de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van het advocatenkantoor.

2000/23 WA

De klacht

Met het hiervoor bedoelde advocatenkantoor (hierna: de advocaat) had klager al lang een relatie, zowel zakelijk als privé. De 'Eén-Gezins-Polis' is plotseling bij brief van 1 februari 1990 opgezegd. Klager heeft daarvan pas veel later kennis gekregen. Verzekeraar heeft een kopie van de opzeggingsbrief van 1 februari 1990 ter kennisneming aan de advocaat van klager gezonden. De advocaat heeft met die wetenschap niets gedaan. Na verloop van tijd is klager erachter gekomen dat de termijn om een beroep te doen op de onjuistheid van de opzegging was verstreken zonder dat zijn advocaat hem had ingelicht en of stappen had ondernomen. De advocaat heeft daardoor jegens klager onrechtmatig gehandeld. Bij brief van 23 april 1992 heeft klager de advocaat aansprakelijk gesteld. Verzekeraar heeft aansprakelijkheid afgewezen. Bij brief van 27 januari 1993 heeft een door klager ingeschakelde (andere) advocaat verzekeraar nogmaals aangeschreven. In zijn brief van 10 februari 1993 blijft verzekeraar van mening, dat de verzekeraar van de boot en van de sieraden terecht met een beroep op artikel 251 van het Wetboek van Koophandel uitkering weigerde. Verder wijst verzekeraar op het belang dat de toenmalige curator in het faillissement van klager bij een uitkering zou hebben. De curator heeft klager echter desgevraagd bericht dat zijn taak als curator na de opheffing van het faillissement in januari 1992 is geeindigd en dat met betrekking tot de door klager aan hem voorgelegde zaak voor hem geen taak meer is weggelegd. Voorts heeft verzekeraar in zijn brief van 10 februari 1993 opgemerkt dat ingevolge artikel 5 van de toepasselijke algemene voorwaarden schade aan de boot tijdens verhuur daarvan niet gedekt is. De boot was ten tijde van de diefstal (medio mei 1989) echter niet verhuurd. Volgens klager is hiermee dat verweer van verzekeraar verworpen.

Bij brief van een volgende advocaat van 28 juni 1993 aan verzekeraar heeft klager de aansprakelijkstelling gehandhaafd. Daarop is van de zijde van verzekeraar geen antwoord gekomen. Klager heeft zijn zaak tegen verzekeraar door drie opvolgende advocaten laten behandelen. Vanaf 1 juli 1998 heeft klager mede om financiële redenen deze zaak zelf ter hand genomen. Uit de briefwisseling met verzekeraar tussen juli 1998 en juli 1999 blijkt, volgens klager, dat verzekeraar zich onbehoorlijk heeft gedragen door zich rechtstreeks - buiten klager om - te wenden tot de advocaat die een andere zaak van klager behandelt. Verzekeraar poogt voortdurend, zonder juridische onderbouwing de zaak te rekken en maakt oneigenlijk gebruik van bepaalde wetsartikelen. Klager meent dan ook dat verzekeraar tot betaling van de (vastgestelde) schadevergoedingen dient over te gaan.

Het standpunt van verzekeraar

De verzekeraar van de boot van klager heeft de schade aan de boot afgewezen, omdat de boot sedert 1986 werd verhuurd, terwijl op het aanvraagformulier voor de verzekering was aangekruist dat het eigen recreatie betrof. De verzekeraar heeft zich beroepen op artikel 251 K en op artikel 6 van de toepasselijke algemene voorwaarden.

Klager wilde zich niet neerleggen bij de afwijzing van de bootschade en heeft zich tot het (bij verzekeraar tegen beroepsaansprakelijkheid verzekerde)

advocatenkantoor gewend. Een aan dat kantoor verbonden advocaat heeft namens klager op die afwijzing gereageerd bij brief van 5 december 1989. Eind december 1989 heeft klager aangifte van diefstal van sieraden uit zijn woning gedaan. Op 31 januari 1990 is klager in voorlopige hechtenis genomen wegens verdenking van brandstichting en valse aangifte van diefstal. De voorlopige hechtenis is na ongeveer drie maanden opgeheven. Op 1 mei 1990 is klager failliet verklaard. Kort na de opheffing van het faillissement op 28 januari 1992 heeft een (andere) advocaat van voormeld kantoor de behandeling van de diverse dossiers van klager weer ter hand genomen. Toen de betrokken verzekeraar vervolgens bij brief van 13 maart 1992 een beroep deed op de vervaltermijn, heeft klager het advocatenkantoor bij brief van 23 april 1992 aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het verval van de rechten uit de polis. Het advocatenkantoor heeft op 1 mei 1992 de ontvangst van klagers brief van 23 april 1992 bevestigd en daarbij bericht geen aansprakelijkheid ter zake te aanvaarden.

De afdeling beroepsaansprakelijkheid van verzekeraar heeft de zaak in behandeling genomen en na bestudering van de stukken de aansprakelijkheid van klagers advocaat laatstelijk bij brief van 10 februari 1993 afgewezen. Klager stelt ten onrechte dat verzekeraar de behandeling van de zaak onnodig heeft gerekt, daar het afwijzende standpunt sinds 10 februari 1993 consequent is gehandhaafd.

Door verzekeraar moest inhoudelijk worden beoordeeld of er sprake was van een beroepsfout van een bij het advocatenkantoor voor klager werkzame advocaat, en zo ja, of daardoor schade was ontstaan. Het behoort tot de taak van een advocaat om bedacht te zijn op vervalclausules. In het onderhavige geval is daarom gesteld dat het verstrijken van de vervaltermijn in beginsel onder de verantwoordelijkheid van de verzekerde advocaat valt, maar dat zich in verband met het faillissement van klager (van 1 mei 1990 tot 28 januari 1992) bijzondere omstandigheden voordeden. Uit een aan verzekeraar gerichte brief van 7 april 1999 van de desbetreffende (inmiddels niet meer aan het kantoor verbonden) advocaat blijkt dat er een reden was om de claim tegen de bij de boot betrokken verzekeraar tijdens het faillissement te laten rusten. Wanneer de behandeling van klagers zaak tegen die verzekeraar niettemin ter hand was genomen, had de curator daarvan op de hoogte moeten worden gesteld en was de vordering derhalve in de failliete boedel gevallen. De door klager aangehaalde reactie van de curator (uit diens brief van 14 juni 1996) is een vanzelfsprekende, nu het faillissement al jaren tevoren was beëindigd. De boot van klager was in fiduciaire eigendom overgedragen aan een financieringsmaatschappij, zodat klager ook uit dien hoofde niet de beschikking zou krijgen over (het grootste deel van) de verzekeringspenningen. Bovendien is door verzekeraar steeds het standpunt ingenomen dat de afwijzing van de uitkering onder de ‘Eén-Gezins-Polis’ juist kan worden geacht. Weliswaar is erkend dat een beroep op artikel 251 van het Wetboek van Koophandel slechts kan slagen, indien wordt aangetoond dat bij de aanvang van die polis reeds sprake was van verhuur, maar los daarvan is verzekeraar van mening dat door de betrokken verzekeraar niet ten onrechte een beroep op artikel 6 van de polisvoorwaarden is gedaan. Vaststaat immers dat de boot van tijd tot tijd werd verhuurd. Verhuur is een duidelijk risicoverzwarende omstandigheid,

waarnaar dan ook gevraagd wordt op het aanvraagformulier. Was de verhuur door klager aan zijn verzekeraar gemeld, dan is aannemelijk dat de polis niet op dezelfde voorwaarden zou zijn voortgezet of dat van het recht gebruik zou zijn gemaakt de polis tussentijds te beëindigen, zoals ook is gebeurd.
De verzekerde advocaat is niet betrokken geweest bij de claim ter zake van de diefstal van sieraden, zodat om die reden de aansprakelijkheid daarvoor steeds door verzekeraar is afgewezen.

Voorts moet een onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de afwijzing van de (bootschade) claim en anderzijds de opzegging van de gehele 'Eén-gezins-polis', (een pakketpolis). Dat laatste aspect valt ook buiten de beoordeling van de vraag of er beroepsaansprakelijkheid is, omdat de opzegging los staat van het laten verlopen van de vervaltermijn.

Klager stelt dat hij van de opzegging van 1 februari 1990 pas veel later kennis heeft genomen. De opzeggingsbrief werd rechtstreeks en aangetekend aan klager verzonden, zodat er toch vanuit mag worden gegaan dat klager omstreeks april 1990 na zijn vrijlating uit de voorlopige hechtenis kennis heeft genomen van de inhoud van die brief. Zo niet, dan is dat een omstandigheid die louter binnen de invloedssfeer van klager ligt.
Klager stelt nog dat verzekeraar zich ten onrechte rechtstreeks heeft gewend tot zijn huidige advocaat in een andere zaak (die niet meer aan het kantoor van verzekerde verbonden is). Verzekeraar was echter niet op de hoogte van het feit dat die advocaat nog zaken voor klager behandelt. Het benaderen van die advocaat lijkt verzekeraar niet in strijd met enige gedragsregel, nu het louter ging om het vragen van informatie in het kader van de beoordeling van de beroepsaansprakelijkheid in de relatie tussen verzekeraar en de verzekerde advocaat.

<u>Het commentaar van klager</u>

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn standpunt gehandhaafd.

<u>Het oordeel van de Raad</u>

1. Klager verwijt verzekeraar allereerst dat hij de zaak nodeloos heeft gerekt. Uit de aan de Raad overgelegde stukken komt echter niet naar voren dat de ingediende claim wegens beweerde aansprakelijkheid van zijn vroegere advocaat met vertraging is behandeld. Verzekeraar heeft telkens in antwoord op brieven van klager aangevoerd en op goede grond kunnen aanvoeren, dat en waarom hij zich op het bij brief van10 februari 1993 ingenomen, afwijzende standpunt bleef stellen.
2. De klacht houdt voorts in dat verzekeraar zich op een onjuist standpunt heeft gesteld door zijn verzekerde advocaat, ondanks het feit dat deze verantwoordelijk kan worden gehouden voor het laten verstrijken van de vervaltermijn, niet aansprakelijk te achten wegens het ontbreken van schade van klager.
3. Verzekeraar heeft aangevoerd dat klager heeft verzwegen dat hij de boot niet alleen voor zijn eigen recreatie gebruikte, maar daarnaast ook aan particulieren verhuurde, dan wel gedurende de looptijd van de verzekering heeft nagelaten aan de betrokken verzekeraar mede te delen dat de boot van tijd tot tijd werd verhuurd. De aan de Raad overgelegde stukken bieden voldoende steun voor dat standpunt.
Verzekeraar heeft dat standpunt in redelijkheid bij zijn verweer kunnen betrekken.

4. Uit de stukken blijkt voorts dat verzekeraar in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat de door klager aansprakelijk gestelde advocaat met de afwijzing van de op de kostbaarhedenverzekering gebaseerde claim geen bemoeienis heeft gehad gedurende de looptijd van de vervaltermijn.
5. Met betrekking tot het verwijt dat verzekeraar zich buiten klager om voor het inwinnen van informatie ten behoeve van de behandeling van de onderhavige zaak tot een advocaat heeft gewend die was verbonden aan het verzekerde advocatenkantoor, terwijl die advocaat nog een (andere) zaak voor klager behandelde, heeft verzekeraar zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen, dat het hem in het kader van de aansprakelijkheidsverzekering vrijstaat contact op te nemen met een verzekerde advocaat.
6. Door het innemen van de hiervoor onder 2. tot en met 5. weergegeven standpunten, heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 14 februari 2000 door Mr. J. Borgesius, Mr. R. Herrmann, Mr. Th.B. ten Kate en Mr. D.H.M. Peeperkorn, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

.

De Voorzitter:

(Mr. R. Herrmann)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)